

Συγχρονισμένη προσέγγιση

ΤΟ ΕΡΓΟ του Ντέιβιντ Χέαρ «Γυάλινος Ουρανός» το 1995 πήρε «τα βραβεία Ολίβιε και BBC για το καλύτερο έργο της χρονιάς». Πρόκειται για ένα έργο δωματίου, όπου τα πορτρέτα των χαρακτήρων ολοκληρώνονται σταδιακά κατά την εξέλιξη της πλοκής. Κάθε νέα συνομιλία, κάθε διάλογος συμπληρώνει και ένα κομμάτι στο παζλ που προστίθεται στην πληροφόρηση του θεατή σχετικά με την πορεία των δραματικών προσώπων. Λογοκρατούμενο έργο στο οποίο ασκείται κοινωνική κριτική από την περιφέρεια προς το κέντρο. Δηλαδή, με στόχο τη δομή, την καρδιά του κοινωνικού πυρήνα απ' όπου απορρέουν τα ουσιαστικά προβλήματα, σε αυτό το έργο ο Χέαρ συλλέγει τέσσερις ατομικές περιπτώσεις - δείγματα - προϊόντα μιας αποτυχημένης κοινωνικής δομής, για να αποτυπώσει τη σφραγίδα της κριτικής του στη σύγχρονη αγγλική κοινωνία. Παρ' όλο που η τεχνική της δραματικής δομής του έργου

θυμίζει την Ιφενική τεχνική, λείπει η δύναμη και η ορμητικότητα που αδιαμφισβήτητα διαθέτουν τα κοινωνικά έργα του Ιφεν.

Ισως για την αγγλική νοοτροπία να θεωρείται ένα είδος δυναμικής κριτικής. Όμως, τουλάχιστον στο συγκεκριμένο έργο, ο Χέαρ δεν πείθει. Δεν αρκεί να επισημαίνεται ένα ήδη γνωστό πρόβλημα. Οι χαρακτήρες του αποχωρούν στο ίδιο τέλμα απ' όπου ξεκίνησαν. Όσον αφορά τη διαιώνιση της τελματικής αυτής κατάστασης στη συμπεριφορά των χαρακτήρων κατά την ανέλιξη της πλοκής, είναι στοιχείο που αναφορικά παρατέμπει στον Τσέχωφ. Το ερώτημα, όμως, παραμένει. Είναι αρκετό αυτό για τους σύγχρονους θεατές; Μήπως τέτοιου είδους επισημάνσεις απλώς πιστοποιούν την αδυναμία του ατόμου στο σύστημα με μία παράλληλη άποψη ότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει για να αλλάξει η μοίρα της ανθρωπότητας; Στο συγκεκριμένο έργο ο Χέαρ κινείται πολύ προσεκτικά, δίνον-

τας την εντύπωση ότι κάνει κατάδυση σε βάθος, αλλά όσον αφορά τα γιατί και τα διότι του κοινωνικού γίνεσθαι λιμνάζει στα ρητά. Παρ' όλα αυτά και πάντα σύμφωνα με τα δεδομένα της γραφής του έργου, η παράσταση του Θεάτρου των Εξαρχείων, σε σκηνοθεσία Τάση Βουτέρη, είναι μία προσεγγμένη προσέγγιση και καλύπτει τις απαιτήσεις της πλοκής. Η Αννίτα Δεκαβάλλα ερμηνεύει θαυμάσια το ρόλο της Κύρα, αναδεικνύοντας τις ανθρωπιστικές πτυχές της δασκάλας, αλλά και τις διαστάσεις της γυναίκας που έχασε αυτό που ποθούσε. Ο Τάκης Βουτέρης (Τομ) ταυτίζεται απόλυτα με τις αστικές προδιαγραφές του χαρακτήρα, ξεδιπλώνοντας βήμα - βήμα την προσωπικότητα του δραματικού προσώπου που υποδύεται. Συμπαθητικός στο ρόλο του Εντοιαρντ ο Χάρης Μαυρουδής. Η μετάφραση της Αννίτας Δεκαβάλλα μεταδίδει ικανοποιητικά τη ροή και το συγχρονισμό του λόγου. Ο Φαίδων Πατρικιάλας δημιουργεί έναν ζεστό χώρο δωματίου με φροντισμένα σκηνικά. Πρόκειται για μια προσεγγμένη παράσταση. Ο συγγραφέας, όμως, δεν μας πείθει.

NICKH

15 Mei 97